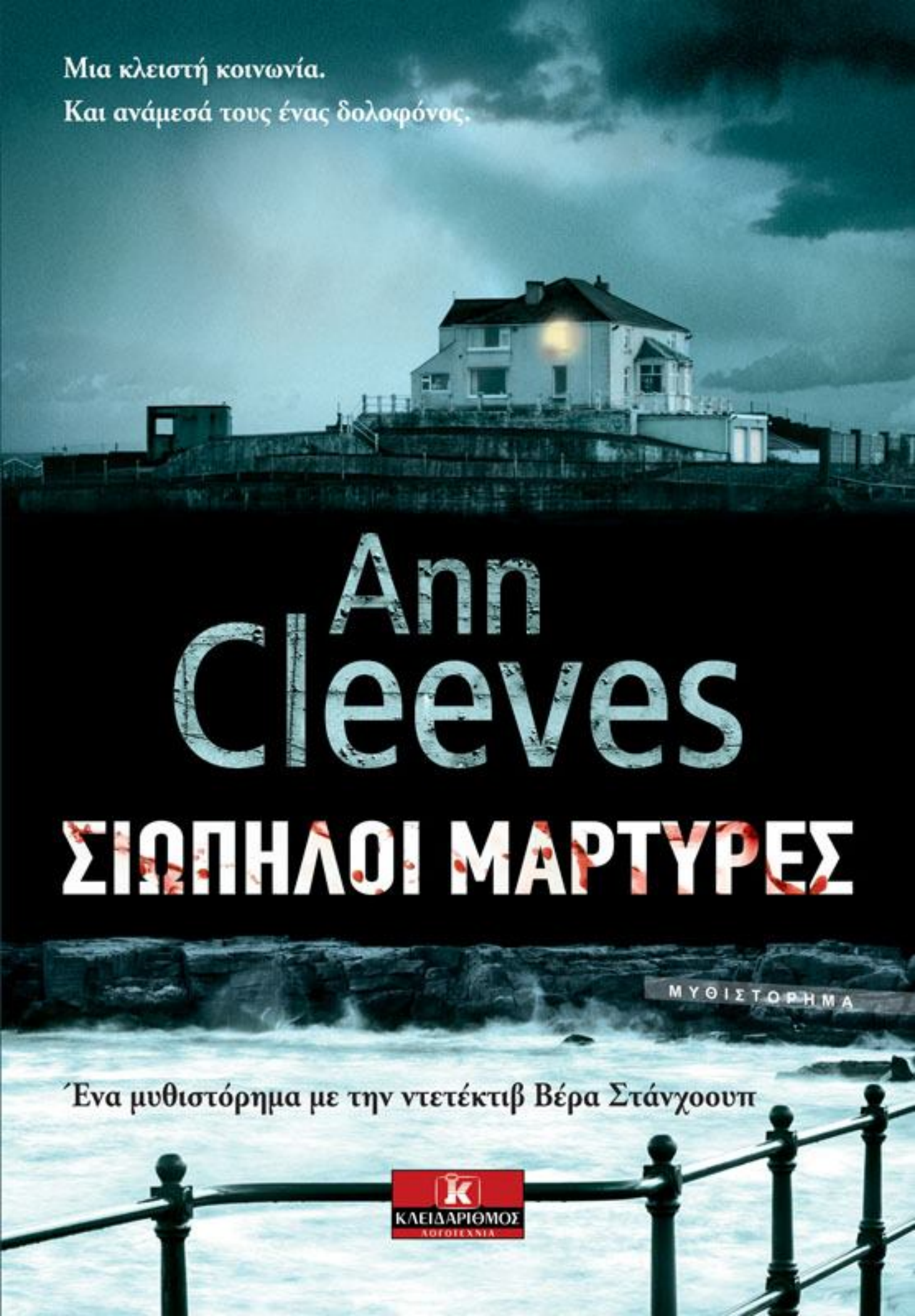

Μια κλειστή κοινωνία.

Και ανάμεσά τους ένας δολοφόνος.

Ann
Cleeves

ΣΙΩΠΗΛΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ένα μυθιστόρημα με την ντετέκτιβ Βέρα Στάνχοουπ

Στους Όλιβερ Κλαρκ και Άρθουρ Ρέινορ

Κεφάλαιο 1

Ο Τζο προχωρούσε σχεδόν σπρώχνοντας ανάμεσα στο πλήθος. Ήταν λίγες μέρες πριν από τα Χριστούγεννα και ο κόσμος είχε κατακλύσει τους συρμούς του μετρό, κρατώντας σφιχτά σακούλες παραγεμισμένες με άχρηστα δώρα. Τα μωρά έκλαιγαν μες στα ακριβά τους καρότσια χωρίς κανείς ν' ασχολείται μαζί τους. Όσοι είχαν αρχίσει να πίνουν από νωρίς ξεχύνονταν μετά το πάρτι από τα γραφεία και κατέβαιναν τρεκλίζοντας τις σκάλες στους σταθμούς για να μπουν στα τρένα. Κάποιοι νεαροί χρησιμοποιούσαν εκφράσεις που ο Τζο δεν ήθελε ν' ακούν τα παιδιά του. Σήμερα όμως δεν είχε άλλη επιλογή από το να χρησιμοποιήσει το μετρό. Η Σαλ τού είχε ξεκαθαρίσει ότι χρειαζόταν το αυτοκίνητο.

Ήταν μόνος με την κόρη του. Η μικρή συμμετείχε στη σχολική χορωδία, που είχε δώσει μια συναυλία στον καθεδρικό ναό του Νιούκασλ. Τραγούδησαν τα χριστουγεννιάτικα κάλαντα υπό το φως των κεριών, αφού από τις τέσσερις η ώρα το κτήριο ήταν κιόλας σκοτεινό. Όμορφες φωνές που του έφεραν δάκρυα στα μάτια. Η προϊσταμένη του, η Βέρα Στάνχοουπ, πάντα έλεγε ότι ο Τζο παραήταν ρομαντικός και αφελής. Έφυγαν από τη συναυλία πάνω στην ώρα αιχμής. Μόλις είχε αρχίσει να χιονίζει, έτσι ο ενθουσιασμός της Τζέσι έγινε ακόμα μεγαλύτερος. Πριν είχε ερμηνεύσει το σόλο της πολύ επιτυχημένα, και η δι-

ευθύντρια της χορωδίας τη συνεχάρη ιδιαίτερος στο τέλος. Επιπλέον έμεναν μόνο δέκα μέρες για τα Χριστούγεννα, αν και η Τζέσι ήταν πολύ μεγάλη πια για να πιστεύει στον Άι-Βασίλη. Το χιόνι πάντως ήταν αληθινό. Μικροσκοπικές νιφάδες που στριφογύριζαν στον ορμητικό αέρα σαν μικροί ανεμοστρόβιλοι.

Στο μετρό ο Τζο τής κρατούσε το χέρι. Ήταν όρθιοι, αφού δεν υπήρχε καμία ελεύθερη θέση. Δίπλα στην πόρτα στέκονταν δύο νεαρά κορίτσια. Δεν πρέπει να ήταν πολύ μεγαλύτερες από την Τζέσι, όμως τα πρόσωπά τους είχαν γίνει πορτοκαλί από το πολύ μείκ απ και τα μάτια τους μαύρα από το μολύβι και τη μάσκα. Και δίπλα στα κορίτσια είχαν στριμωχτεί δύο αγόρια.

Ο Τζο τούς παρατηρούσε και δεν του άρεσε καθόλου αυτό που έβλεπε· το πασπάτεμα και τα χουφτώματα. Η Βέρα, εκτός των άλλων, τον αποκαλούσε και σεμνότυφο. Δεν θα τον ενοχλούσε τόσο αν η σκηνή ήταν τρυφερή. Ωστόσο, ο τρόπος που τα αγόρια μιλούσαν στις κοπέλες ήταν μάλλον άσχημος. Σαν να τις υποτιμούσαν επειδή ήταν άβγαλτες, σαν να τις κορόιδευαν. Ο Τζο πολύ θα ήθελε να πάρει τις κοπέλες στο τμήμα. Ν' ακούσουν το φεμινιστικό κήρυγμα της Βέρα –για το δικαίωμα της γυναίκας στον σεβασμό. Η σκέψη αυτή τον έκανε να χαμογελάσει. Κοίταξε προσεκτικά τη στολή των κοριτσιών και αναγνώρισε το σήμα ενός ιδιωτικού σχολείου της περιοχής. Ο Τζο με τη Σαλ εξέταζαν κι αυτοί το ενδεχόμενο να στείλουν την Τζέσι σε ιδιωτικό. Η μικρή ήταν σπύρτο και είχαν μεγάλα όνειρα για κείνη. Σίγουρα θα πήγαινε πανεπιστήμιο. Ίσως και σ' ένα από τα καλά. Παρακολουθώντας όμως τώρα τα ευάλωτα κορίτσια με

το βλακώδες χαμόγελο, ο Τζο άρχισε να αμφιβάλλει για το ακριβό σχολείο.

Το τρένο σταμάτησε σ' έναν σταθμό. Στο φως της αποβάθρας ο Τζο διαπίστωσε ότι τώρα χιόνιζε ακόμα πιο πολύ· οι νιφάδες που προσγειώνονταν στις παραταγμένες στη σειρά στέγες ήταν μεγαλύτερες. Μια γυναίκα με μακρύ παλτό μπήκε στο τρένο και κάθισε σε μια θέση που είχε αδειάσει λίγο πιο πέρα. Ο Τζο προόριζε τη συγκεκριμένη θέση για την Τζέσι και έτσι ένιωσε μια παράλογη αντιπάθεια για τη γυναίκα εκείνη. Είχε ασημένια μαλλιά και διακριτικό μακιγιάζ, ενώ το εφαρμοστό παλτό ακουμπούσε σχεδόν στο έδαφος. Παρά την ηλικία της –πρέπει να ήταν γύρω στα εβδομήντα– τη διέκρινε μια κομψότητα. Ο Τζο υπέθεσε ότι θα ήταν ευκατάστατη και αναρωτήθηκε γιατί η γυναίκα δεν είχε πάρει ταξί παρά επέλεξε να στριμωχτεί στο μετρό με όλον αυτόν τον κόσμο. Στον επόμενο σταθμό γέμισε το βαγόνι μια αντροπαρέα. Με κοστούμια, γραβάτες και χαρτοφύλακες. Με βροντερές φωνές συζητούσαν για μια συνάντηση πωλητών. Κακοδιάθετος όπως ήταν, ο Τζο τούς αντιπάθησε κι αυτούς, για την έλλειψη κάθε ίχνους σεμνότητας. Για τον τρόπο που επιδεικνύονταν. Σε κάθε σταθμό οι επιβάτες μπαινόβγαιναν κατά κύματα. Ο ίδιος και η Τζέσι είχαν πια στριμωχτεί σε μια γωνία δίπλα στην πόρτα, με το οπτικό πεδίο του Τζο να περιορίζεται από την πλάτη ενός χοντρού άντρα με φούτερ της Νιούκασλ Γιουνάιτεντ. Δεν φορούσε μπουφάν. Ένας σκληρόπετσος ντόπιος, υπέθεσε.

Τα φώτα στο βαγόνι τρεμόπαιξαν, και για μια στιγμή επικράτησε απόλυτο σκοτάδι. Μια κοπέλα έβγαλε μια μικρή κραυγή. Το φως επέστρεψε καθώς το τρένο έφτασε σ'

έναν σταθμό. Στο Πάρτινγκτον, λίγο πριν από το τέρμα της γραμμής. Το χιόνι στην αποβάθρα είχε φτάσει σχεδόν στα τρία εκατοστά. Ο Τζο έλπιζε ότι η Σαλ θα είχε ήδη γυρίσει σπίτι και θα είχε ανάψει το καλοριφέρ, και ότι το φαγητό θα ήταν σχεδόν έτοιμο. Του είχε πει ότι μπορεί ν' αγόραζε χριστουγεννιάτικο δέντρο. Ο Τζο θα συμβιβαζόταν πολύ εύκολα και μ' ένα ψεύτικο δέντρο –η μητέρα του ποτέ δεν έμπαινε στα έξοδα για να πάρει αληθινό–, όμως η Σαλ τα Χριστούγεννα έκανε σαν μικρό παιδί· επιδιόταν σ' ένα σωρό προετοιμασίες με ασυγκράτητο ενθουσιασμό. Ο Τζο φαντάστηκε τη στιγμή που θα έμπαινε στο σπίτι και θα του ερχόταν η μυρωδιά από το πεύκο και από την κουζίνα. Και αναρωτήθηκε ξανά πώς μπόρεσε να σκεφτεί κάποτε ότι αυτός ο γάμος –αυτή η οικογένεια– ενδεχομένως να μην τον γέμιζε.

Αποφάσισε ότι θα έπαιρναν ταξί από το μετρό του Μαρντλ για το σπίτι. Η Σαλ είχε προσφερθεί να πάει να τους πάρει απ' τον σταθμό, ωστόσο ο Τζο προτιμούσε να μην οδηγεί η γυναίκα του με τέτοιο καιρό. Το ταξί βέβαια θα ήταν πανάκριβο μέχρι το σπίτι, άλλα άξιζε τα λεφτά του. Οι πόρτες του μετρό ήταν ακόμα ανοιχτές και έτσι ο Τζο έριξε μια ματιά στους επιβάτες που κάθονταν στον απέναντι συρμό. Πρόσεξε τις χιονονιφάδες που, παρασυρμένες απ' τον παγωμένο αέρα, κρέμονταν τώρα στα μαλλιά τους. Είχε βάλει τα καλά του για τη συναυλία στον καθεδρικό ναό, ενώ και η Τζέσι φορούσε μόνο το ασορτί μπουφάν πάνω από τη στολή της. Ο Τζο την αγκάλιασε με το ένα χέρι, θέλοντας να τη ζεστάνει.

Τα μεγάφωνα έκαναν έναν θόρυβο και μετά ακούστηκε η φωνή του οδηγού.

«Λυπάμαι, κυρίες και κύριοι. Υπάρχει κάποιο πρόβλημα στις γραμμές. Το χιόνι το παράκανε.» Οι επιβάτες αντέδρασαν με πνιχτά γέλια· επηρεασμένοι από το γιορτινό κλίμα και τις πολλές μπίρες, δεν ενοχλήθηκαν από την αναστάτωση. «Πρέπει να σταματήσουμε εδώ. Οι συνάδελφοι θα σας οδηγήσουν στον κεντρικό δρόμο. Από εκεί θα σας παραλάβει σύντομα ένα λεωφορείο που θα ολοκληρώσει το δρομολόγιο.» Ακολούθησαν εύθυμοι αναστεναγμοί. Οι επιβάτες βγήκαν σιγά σιγά έξω παραπονούμενοι για το κρύο, αλλά ταυτόχρονα διασκεδάζοντας με την περιπέτειά τους. Ανυπομονούσαν να διηγηθούν την ιστορία το βράδυ στην παμπ. Ο Άσγουορθ κράτησε την Τζέσι. Άφησε τους μεθυσμένους και τους περίεργους να βγουν πρώτοι. Πατώντας στην αποβάθρα, ψαχούλεψε στην τσέπη του για το κινητό, για να καλέσει ταξί. Απείχαν μόλις μία στάση απ' το Μαρντλ. Τελικά δεν θα ήταν και τόσο μεγάλη ταλαιπωρία. Σκέφτηκε πάλι ότι δεν υπήρχε λόγος να κουβαλήσει τη Σαλ μέχρι εκεί. Σκέπασε την Τζέσι με το παλτό του και την κράτησε κοντά του, ενώ με το άλλο χέρι έψαχνε το νούμερο. Οι υπόλοιποι επιβάτες ακολουθούσαν έναν υπάλληλο του μετρό με πράσινο μπουφάν· απομακρύνονταν και οι φιγούρες τους είχαν αρχίσει κιόλας να χάνονται μέσα στο χιόνι που έπεφτε ασταμάτητα.

Στο τρένο τα φώτα ήταν ακόμα αναμμένα, αλλά στη χαμηλή σκάλα. Ο οδηγός δεν φαινόταν πουθενά. Η Τζέσι σκούνησε τον Τζο στα πλευρά.

«Κοίτα. Αυτή η κυρία δεν έχει κουνηθεί.»

«Μην ανησυχείς.» Ο Τζο είχε στο αυτί του το τηλέφωνο. Καλούσε. «Θα την πήρε ο ύπνος. Φαίνεται, ήπие

λίγο παραπάνω στο μεσημεριανό.» Διαπίστωσε τότε ότι η Τζέσι τού έδειχνε την ηλικιωμένη γυναίκα με το μακρύ παλτό.

Πήγε να πει ότι ο οδηγός δεν θα έφευγε αν δεν σιγουρευόταν πρώτα ότι όλα τα βαγόνια είχαν αδειάσει, αλλά η Τζέσι γλίστρησε από την αγκαλιά του και έτρεξε προς την ανοιχτή πόρτα του τρένου. Κούνησε τη γυναίκα απαλά απ' τον ώμο. Ήταν καλό παιδί και ο Τζο ένιωθε περήφανος για κείνη, όμως καμιά φορά θα προτιμούσε να μην ανακατεύεται σε όλα αυτό το κορίτσι.

Η τηλεφωνήτρια της εταιρείας ταξί απάντησε στην κλήση τη στιγμή ακριβώς που η Τζέσι έβαζε τις φωνές.

Κεφάλαιο 2

Στην οδό Χάρμπορ υπήρχε μόνο ένα σπίτι· τα υπόλοιπα κτήρια ανήκαν σε επιχειρήσεις. Το σπίτι ήταν ψηλό και γκριζο, σχεδόν μαύρο απ' την καρβουνόσκηνη που είχε καλύψει ακόμα και τη μικρή παραλία στην άλλη πλευρά του μόλου. Είχε τρεις ορόφους, υπόγειο και σοφίτα. Επιβλητικό. Πάνω από την πόρτα ήταν σκαλισμένη μια ημερομηνία: 1885. Το φως του υπογείου ήταν αναμμένο και από το παράθυρο φαινόταν μια γυναίκα που μάζευε κάτι σεντόνια από μια απλώστρα στερεωμένη πάνω απ' τη σόμπα. Τα διπλώνε με δεξιοτεχνία, κρατώντας τις γωνίες και τεντώνοντάς τα πριν τα ακουμπήσει στο τραπέζι. Υπήρχε φως και σε κάποια παράθυρα των άλλων ορόφων, όμως απ' το πεζοδρόμιο δεν μπορούσες να δεις ποιος ήταν μέσα.

Το σπίτι συνόρευε με τη μάντρα του Μάλκολμ Κερ, που τη χώριζε απ' τον δρόμο ένας σκουριασμένος μεταλλικός φράχτης με τρομακτικά αιχμηρές προεξοχές στο πάνω μέρος του· η καγκελόπορτα ήταν κλειδωμένη με μια τεράστια αλυσίδα κι ένα πελώριο λουκέτο. Με δυο παλιές βάρκες, εξαρτήματα μηχανών και παράξενες καμπυλωτές επιφάνειες καλυμμένες με μουσαμά, ο χώρος θύμιζε μάντρα για παλιοσίδερα. Ο Μάλκολμ εκτελούσε τα δρομολόγια για το Κόκετ, το νησί με τον βιότοπο των πουλιών, αλλά τον χειμώνα, που η «Λούσι-Μέι» δεν ναυλωνόταν τόσο συχνά, δούλευε στη μάντρα του επισκευάζοντας τις

βάρκες των γειτόνων. Το χιόνι είχε αρχίσει ν' αμβλύνει τα έντονα σχήματα του χώρου, μεταμορφώνοντάς τα, προσδίδοντάς τους μυστηριώδη αύρα. Σε μια γωνιά βρισκόταν η αποθηκούλα, κατασκευασμένη από αυλακωτή λαμαρίνα και ξύλο. Πολλές φορές ο Μάλκολμ δούλευε εκεί όλο το βράδυ, πίνοντας αρκετά κουτάκια μπίρας, όμως εκείνο το βράδυ επικρατούσε σκοτάδι και ησυχία και δεν υπήρχαν πατημασιές στο χιόνι.

Δίπλα στη μάντρα βρισκόταν ο ναυαγοσωστικός σταθμός, όπου φυλασσόταν η σωσίβια λέμβος· απέξω, προς την πλευρά της θάλασσας, ήταν παρκαρισμένα η μηχανή και το τρέιλερ που θα μετέφεραν τη λέμβο στο νερό σε περίπτωση ανάγκης ή άσκησης. Επόμενη στη σειρά ήταν η ψαραγορά του Μαρντλ: είχε κόσμο και βαβούρα, με τη μουσική από τη στερεωμένη στον τοίχο τηλεόραση να μπερδεύεται με τα γέλια των πελατών που περίμεναν στην ουρά. Την ημέρα, σ' ένα μακρόστενο χαμηλό κτήριο στο πίσω μέρος, πουλούσαν φρέσκα ψάρια –που τα περισσότερα προέρχονταν από την περιοχή– σε τιμές λιανικής ή χονδρικής. Το βράδυ γινόταν μαγαζί που σέρβιρε φις εν τσιπς, με τραπέζια σ' έναν πλαϊνό χώρο. Στην κουζίνα δύο γυναίκες ντυμένες στα λευκά ήταν αναποκοκκινισμένες από τη ζέστη, παρά τις χιονονιφάδες που έφερνε μέσα ο αέρας από την ανοιχτή πόρτα. Η ουρά των πελατών έφτανε μέχρι τον δρόμο. Όλοι ντόπιοι. Στο Μαρντλ δεν έρχονταν τουρίστες, ούτε καν το καλοκαίρι. Πέρα απ' την ψαραγορά, το μόνο που υπήρχε ήταν το λιμάνι, προστατευμένο από τον μόλο. Οι βάρκες, σαν σκοτεινές φιγούρες, μισοκρύβονταν απ' τις αιωρούμενες νιφάδες.

Στην άλλη πλευρά του δρόμου βρισκόταν η παμπ «Κόουμπλ». Το χιόνι ήταν ήδη πιο επίπεδο και σκληρό στο σημείο εκείνο καθώς ο κόσμος διέσχιζε τον δρόμο για να πάει στο εστιατόριο ή ερχόμενος από εκεί. Έξω κάνα δυο σκληραγωγημένοι καπνιστές είχαν γείρει στον τοίχο για να προστατευτούν κάπως απ' τον καιρό. Στο χαμηλό και φαρδύ κτήριο δίπλα στην παμπ στεγαζόταν το γραφείο του λιμενάρχη. Πιο πέρα ήταν μια αλάνα που χρησιμοποιούνταν για πάρκινγκ και μετά, απέναντι από το μεγάλο σπίτι με το φωτισμένο υπόγειο, ορθωνόταν η εκκλησία του Αγίου Βαρθολομαίου. Η βικτοριανού γοτθικού ρυθμού εκκλησία είχε χτιστεί για τους ναυτικούς και τους ανθρακωρύχους, τώρα πια όμως παρακολουθούσαν τη λειτουργία μια χούφτα ηλικιωμένες γυναίκες. Στο τέλος του δρόμου, σαν φάρος ή σαν τετράγωνο λαμπερό φεγγάρι, έφεγγε ο κίτρινος κύβος με το μαύρο Μ, που σηματοδοτούσε τον σταθμό του μετρό. Το τέρμα της γραμμής. Ο κόσμος περίμενε στην αποβάθρα για να πάει στην πόλη –ήταν η έξοδος της Παρασκευής–, αλλά δεν ερχόταν κανένα τρένο.

Αυτή ήταν η οδός Χάρμπορ.

Μέσα στο μεγάλο σπίτι, η Κέιτ Ντιούαρ ανέβαινε τις σκάλες για να βάλει τα σεντόνια στο ντουλάπι τους, κάνοντας σύντομες στάσεις έξω απ' τις αριθμημένες πόρτες. Όχι για να κρυφακούσει. Η Κέιτ δεν θα έσπινε ποτέ αυτή στην πόρτα των ενοίκων της. Όμως αυτό ήταν το σπίτι της, και ήθελε να ξέρει ποιοι βρίσκονταν στα δωμάτιά τους. Επικρατούσε ησυχία. Πιθανόν το χιόνι να είχε προκαλέσει προβλήματα στις μετακινήσεις. Ένωθε ανακούφιση που

τα παιδιά της είχαν ήδη επιστρέψει. Τους είχε ακούσει να μπαίνουν νωρίτερα και τους φαντάστηκε να σωριάζονται στον καναπέ στο διαμέρισμα του υπογείου και να βλέπουν τηλεόραση. Η Κέιτ είχε επιβάλει έναν κανόνα: πριν ανοίξουν την τηλεόραση, έπρεπε να τελειώσουν τα μαθήματά τους. Όμως είχε φτάσει σχεδόν το τέλος του τριμήνου πια και δεν ήθελε να τους πιέσει.

Ανεβαίνοντας τη σκάλα τής φάνηκε πως άνοιξε η πόρτα της εισόδου, όταν όμως κοντοστάθηκε για ν' α-φουγκραστεί δεν ακούστηκε τίποτ' άλλο. Θα ήταν ο αέ-ρας, που κουνούσε το γραμματοκιβώτιο. Η Κέιτ το κατα-λάβαινε πάντα όταν φυσούσε βόρειος άνεμος απ' αυτόν τον συγκεκριμένο θόρυβο. Το ντουλάπι για τα σεντόνια βρισκόταν στο πλατύσκαλο της σοφίτας, ανάμεσα απ' το δωμάτιο της Μάργκαρετ και το ράφι όπου φύλαγε επι-πλέον φακελάκια καφέ και τσαγιού κι ένα κουτί με σπι-τικά μπισκότα. Δίπλα στο ράφι είχε ένα μικρό ψυγείο όπου πάντα υπήρχε φρέσκο γάλα σε χάρτινο κουτί. Όλα τα δωμάτια βέβαια ήταν εξοπλισμένα με τα απαραίτητα για καφέ και τσάι, ωστόσο η Κέιτ ήθελε οι ένοικοί της να νιώθουν σαν στο σπίτι τους. Αυτές οι μικρές λεπτομέ-ρειες ήταν που τους έκαναν να ξανάρχονται. Σίγουρα δεν επέλεγαν τον ξενώνα για την τοποθεσία· η οδός Χάρ-μπορ δεν ήταν κανένας ιδιαίτερα όμορφος δρόμος. Ένα αψιδωτό παράθυρο έβλεπε στη μάντρα του Μάλκολμ και πέρα απ' την ψαραγορά, μέχρι τη θάλασσα. Χιόνιζε ακό-μα. Η Κέιτ είδε τις νιφάδες να στροβιλίζονται στο φωτει-νό τρίγωνο που σχημάτιζε η λάμπα του δρόμου. Στη θά-λασσα αναβόσβηνε μια σημαδούρα σκορπίζοντας κόκκι-νο φως. Ο άντρας της είχε δουλέψει στις εξέδρες πετρε-

λαίου, και η Κέιτ βασανιζόταν ακόμα από ενοχές και θλίψη αντικρίζοντας τις ανοιχτές εκτάσεις έξω απ' το κατώφλι της.

Στάθηκε για μια στιγμή και άκουσε νοερά τη μουσική. Έβαλε τις νότες στη σειρά και σιγοτραγουδούσε. Ένα τραγούδι για τον χειμώνα, κρυστάλλινο και απλό. Για τον έρωτα τον χειμώνα. Σκέφτηκε πάλι τον Στιούαρτ και το απρόσμενο ξεμυάλισμά της στα μισά της ζωής της. Η συνειδητοποίηση ότι εκείνη τη στιγμή θ' απαρνιόταν τα πάντα για τον καινούριο της σύντροφο της έκοβε την ανάσα και τη σόκαρε. Ήταν πιο σημαντικός κι από τους εφιάλτες του Ράιαν· από τα σεργιανίσματα του γιου της, που περιφέρονταν τη νύχτα στη γειτονιά σαν άγριο ζώο, μην μπορώντας να κοιμηθεί· κι από τα ξεσπάσματα οργής του. Πιο σημαντικός κι από τα αποτελέσματα των εξετάσεων της Χλόης και τις τρομερές φιλοδοξίες της. Ο Στιούαρτ, μεγάλος σε ηλικία αλλά μυώδης άντρας, που περισσότερο θύμιζε ορειβάτη παρά μουσικό, είχε χαρίσει στην Κέιτ ξανά τη ζωντάνια της.

Επιστρέφοντας στο διαμέρισμά της, έπεσε πάνω στον Τζορτζ Έντερμπι στην κεντρική είσοδο. Οι χιονονιφάδες στόλιζαν το μάλλινο παλτό του, και στο πλατύ, καλοσυνάτο πρόσωπό του σχηματίστηκε ένα λαμπερό χαμόγελο. «Πώς σου φαίνεται, Κέιτ; Θα γιορτάσουμε τα Χριστούγεννα με χιόνι. Τα παιδιά θα ξετρελαθούν.» Είχε εκείνη την αριστοκρατική προφορά του νότου που της θύμιζε πολιτικό ή ηθοποιό.

Η Κέιτ σκέφτηκε ότι τα *δικά της* παιδιά σ' αυτή τη φάση της ζωής τους θα θεωρούσαν εντελώς μπανάλ τους χιονάνθρωπους. Όμως ο Τζορτζ ήταν τόσο αγαθός, πλάθοντας

με τη φαντασία του μια αρμονική οικογενειακή ζωή, που η Κέιτ δεν ήθελε να τον βγάλει από την πλάνη του.

«Ναι», του είπε.

Ο Τζορτζ δούλεψε ως αντιπρόσωπος εκδοτικού οίκου και ταξίδευε με μια μεγάλη βαλίτσα με ρόδες, γεμάτη βιβλία. Πολλές φορές έδινε κάποια αντίτυπα και στα παιδιά της. Της Χλόης ορισμένα απ' αυτά της άρεσαν, εκείνα τα χοντρά που μιλούσαν για κόσμους μακρινούς. Ο Ράιαν, παρόλο που έκανε ότι ενδιαφερόταν, δεν ήταν και πολύ φανατικός αναγνώστης. Έπαιρνε τα βιβλία για να τους ευχαριστήσει. Στο πίσω μέρος του μυαλού της Κέιτ υπήρχε πάντα μια υποψία ανησυχίας για τον Ράιαν. Ο μικρός δεν δημιουργούσε ιδιαίτερα προβλήματα, ωστόσο παρά τη χαμογελαστή έκφρασή του η Κέιτ υποπτευόταν ότι ήταν δυστυχισμένος, κι εκείνη δεν ήξερε τι να κάνει γι' αυτό. Υπήρχαν μετά κι αυτές οι περιστασιακές εκρήξεις θυμού που της θύμιζαν τον Ρομπ. Όμως η *Οδός Χάρμπορ* απαιτούσε όλο της τον χρόνο και την ενέργεια, και από την άλλη ο Στιούαρτ μονοπωλούσε τα όνειρά της. Ο Ράιαν είχε σταματήσει να συζητάει μαζί της εδώ και χρόνια. Η Κέιτ έλεγε στον εαυτό της ότι ήταν ακόμα μικρός, ότι όλα τα παιδιά ήταν δύσκολα και δεν ανοίγονταν στους γονείς τους.

Ο Τζορτζ ήταν παντρεμένος, αλλά δεν είχε κάνει παιδιά. Της είχε μιλήσει γι' αυτό μια μέρα. Της μιλούσε για πολλά πράγματα, όταν έπινε αργά το βράδυ το καθιερωμένο του ποτό στο σαλόνι πριν πάει για ύπνο. Όσο ο Τζορτζ έπινε σιγά σιγά το ουίσκι του, εκείνη έριχνε κλεφτές ματιές στο ρολόι της και αναρωτιόταν πότε θα πήγαινε ο συνομιλητής της για ύπνο. Η Κέιτ είχε αναλάβει τον ξενώνα σχεδόν μόνη της. Μόνο η Μάργκαρετ τη βοή-

θούσε στην κουζίνα, αν και τις τελευταίες μέρες δεν πρόσφερε και μεγάλη βοήθεια.

«Ήταν καλή η μέρα σου, Τζορτζ;»

Η Κέιτ ήξερε ότι η δουλειά του δεν πήγαινε καλά. Της το είχε εκμυστηρευθεί κι αυτό. «Δεν μπορώ να φανταστώ τι θα έκανα χωρίς τη δουλειά μου, Κέιτ. Τα βιβλία είναι η ζωή μου, ο αέρας που αναπνέω.» Η Κέιτ είχε την εντύπωση ότι ο Τζορτζ δεν εργαζόταν για βιοποριστικούς λόγους. Εξέπεμπε εκείνη τη χαλαρή αυτοπεποίθηση και την αδιαφορία για τα χρήματα που χαρακτηρίζει όσους έχουν γεννηθεί πλούσιοι. Η Κέιτ πίστευε ότι ο Τζορτζ δεν είχε ευτυχήσει στον γάμο του, παρόλο που ακόμα κι όταν ήταν μεθυσμένος δεν μιλούσε ποτέ άσχημα για τη γυναίκα του. «Η Νταϊάνα μου είναι ένα διαμάντι», έλεγε, «υπέροχη γυναίκα.»

Τώρα ο Τζορτζ έβγαζε το παλτό του. «Το συνηθισμένο δωμάτιο, ε Κέιτ;»

«Φυσικά.» Ο Τζορτζ προτιμούσε το μεγάλο δωμάτιο στο πίσω μέρος του σπιτιού, που έβλεπε στη θάλασσα, και δεν τον ένοιαζε που ήταν το πιο ακριβό. *Τα αφεντικά μου είναι μαθημένα σε τιμές Λονδίνου, Κέιτ. Δεν γκρινιάζουν ποτέ για τα έξοδά μου.*

«Θα μείνω μια δυο μέρες μόνο αυτή τη φορά. Μετά θα κατέβω πάλι νότια. Εκτός αν χιονίσει τόσο πολύ όσο λένε. Τότε ίσως να έχεις αναπάντεχα έναν ακόμα καλεσμένο στο χριστουγεννιάτικο δείπνο.» Χαμογέλασε θλιμμένα δίνοντάς της την εντύπωση ότι θα καλόβλεπε αυτό το ενδεχόμενο. Ένα παραδοσιακό χριστουγεννιάτικο δείπνο μ' εκείνη και τα παιδιά της, γύρω από το τραπέζι του υπογείου, με τον Τζορτζ να κόβει τη γαλοπούλα. Όμως

φέτος θα ερχόταν και ο Σπιούαρτ, και η Κέιτ δεν ήξερε τι γνώμη θα είχε ο Τζορτζ γι' αυτό. Υποψιαζόταν ότι ο Τζορτζ Έντερμπι τη γούσταρε τρελά.

«Θα ετοιμάσω το τσάι στο σαλόνι.» Αυτό αποτελούσε άλλη μια ιεροτελεστία. Ο Τζορτζ καθόταν στο σαλόνι με το λάπτοπ και τα βιβλία του, πίνοντας τσάι και τρώγοντας τα μπισκότα της Μάργκαρετ. Και αργότερα, αφού η Κέιτ δεν παρείχε βραδινό, έβγαινε έξω –στο εσπιατόριο ή στην παμπ– για να φάει. Επέστρεφε έχοντας κατεβάσει μερικά ποτήρια μπίρας και έπινε ουίσκι μέχρι τα μεσάνυχτα.

Μπαίνοντας στο υπόγειο η Κέιτ είδε τα παιδιά μπροστά στην τηλεόραση. Της φάνηκε ότι μάλλον έβλεπαν κάτι άλλο και άλλαξαν κανάλι όταν την άκουσαν στις σκάλες. Μάλλον κάτι ακατάλληλο. Η Κέιτ ένιωθε την ανάγκη να ελέγχει τα πάντα, γι' αυτό και θα ήθελε να μάθει τι ήταν εκείνο που έβλεπαν. Καμιά φορά αναρωτιόταν μήπως ήταν υπερβολικά αυστηρή μαζί τους. Ίσως γι' αυτό δεν της μιλούσαν πια. Εξάλλου ήταν σχεδόν ενήλικες. Η Κέιτ έβλεπε πώς συμπεριφέρονταν άλλα παιδιά, πόσα πράγματα έκαναν χωρίς να δίνουν λογαριασμό σε κανέναν. Όμως ήξερε και πώς ήταν *η ίδια* στα νιάτα της: όλο σεξ, ναρκωτικά και μουσική. Εκείνη δεν είχε τελειώσει το σχολείο και γι' αυτό ήθελε κάτι καλύτερο για τα παιδιά της.

Φορούσαν ακόμα τη στολή του σχολείου και η Κέιτ σκέφτηκε να τα στείλει ν' αλλάξουν, αλλά συγκρατήθηκε. Δεν είχε κανένα νόημα να ξεκινήσει καβγά. *Να επιλέγεις τις μάχες σου.* Το είχε διαβάσει σ' ένα γυναικείο περιοδικό και της είχε φανεί πολύ λογικό.

«Καλά είστε;» Η απάντηση ήταν ένα πνιχτό μουγκρητό της Χλόης. Ο Ράιαν γύρισε προς το μέρος της και της

χάρισε ένα από κείνα τα χαμόγελα που πάντα της θύμιζαν τον πατέρα του κι έκαναν το στομάχι της να σφίγγεται, σαν να έβλεπε φάντασμα.

Η Κέιτ πήγε στην κουζίνα και ετοίμασε τον δίσκο του Τζορτζ. Σεμέν, χύμα τσάι στην τσαγιέρα, φλιτζάνι και σουρωτήρι. Και γάλα σε μια μικρή κανατούλα. Καμιά φορά ο Ράιαν την κορόιδευε για τη σχολαστικότητά της. «Στο Μαρντλ είμαστε, μαμά! Δεν είσαι διευθύντρια στο “Ριτζ”». Ήξερε και η ίδια ότι τα παιδιά της δέχονταν πειράγματα για την προσπάθειά της να διατηρήσει ορισμένους κανόνες –για τις υφασμάτινες πετσέτες στο βραδινό τραπέζι, ακόμα κι αν έτρωγαν πίτσα, ή για την επιμονή της στους καλούς τρόπους. Ωστόσο, πίστευε ότι και οι λεπτομέρειες είχαν σημασία και ήθελε να τα προετοιμάσει για το μέλλον. Ήθελε για τα παιδιά της κάτι παραπάνω από μια ζωή σ’ έναν ξεπεσμένο δρόμο μιας ξεπεσμένης πόλης. Είχε κι εκείνη μια καλύτερη ζωή κάποτε –ο πατέρας της είχε δικό του λογιστικό γραφείο, μέχρι που διαλύθηκε λόγω της οικονομικής κρίσης– και ακόμα ένιωθε πικρία για την κατάληξή της.

Το σαλόνι ήταν άδειο. Ο Τζορτζ θα ήταν ακόμα στο δωμάτιό του. Η Κέιτ άφησε τον δίσκο, άναψε τη σόμπα και έκλεισε τις κουρτίνες. Το χιόνι έπεφτε πάνω στο παράθυρο.

Σκεφτόταν να βγάλει φαγητό από την κατάψυξη για το βραδινό τους, αλλά χτύπησε το κουδούνι. Αν ήταν κι άλλος πελάτης, κάποιος που είχε πιθανόν εγκλωβιστεί στην πόλη λόγω καιρού, θα τον έβαζε στο δωμάτιο 6. Άνοιξε την πόρτα.

Έξω στεκόταν μια μεγαλόσωμη γυναίκα. Φορούσε ένα διόλου κολακευτικό αδιάβροχο και αποκάτω μια φού-

στα τούντ. Είχε πλατύ πρόσωπο και μικρά καστανά μάτια. Τα μαλλιά της τα κάλυπτε η κουκούλα του αδιάβροχου. Φορούσε επίσης γαλότσες. Το κεφάλι και το σώμα της είχαν γεμίσει χιόνι. Πίσω από την ογκώδη γυναίκα κρυβόταν άλλη μια σιλουέτα, όμως ήταν αδύνατον να διακρίνει κανείς λεπτομέρειες.

Ο χιονάνθρωπος των Ιμαλαΐων τελικά είναι γυναίκα, σκέφτηκε η Κέιτ.

Η γυναίκα μίλησε. «Δεν μας αφήνεις να μπούμε, αγάπη μου; Ξεπαγιάσαμε εδώ έξω. Λέγομαι Στάνχοουπ. Ντετέκτιβ Βέρα Στάνχοουπ.»

Κεφάλαιο 3

Η Βέρα δέχτηκε το τηλεφώνημα την ώρα που είχε βγει για ψώνια· όταν χτύπησε το κινητό στην τσέπη της, ένιωσε χαρά και ανακούφιση. Σπανίως αποφάσιζε να κατέβει στο Νιούκασλ, εκτός αν επρόκειτο για δουλειά, και αυτό που ζούσε εκείνη τη στιγμή ήταν πραγματικός εφιάλτης. Χριστουγεννιάτικα ψώνια: ορδές αγχωμένων καταναλωτών με μια υποψία τρέλας και πανικού στο βλέμμα τους. Όπως τα κουνέλια που έβλεπε ο πατέρας της, ο Έκτορας, όταν έβγαине το βράδυ για κυνήγι. Ο Έκτορας είχε πεθάνει πριν από χρόνια, και η Βέρα δεν είχε άλλο συγγενή για να του αγοράσει δώρο. Ανήμερα τα Χριστούγεννα θα πήγαινε στους γείτονές της τους χίπηδες για φαγητό και θα γίνονταν όλοι λιώμα απ' το ποτό· ωστόσο ούτε ο Τζακ και η Τζοάνα ούτε εκείνη περίμεναν δώρα ο ένας από τον άλλον —εκτός ίσως από ένα μπουκάλι καλό ούίски.

Όμως η Χόλι, από την ομάδα της, είχε μια φαινή ιδέα. Μυστικός Άι-Βασίλης: πετάς όλα τα ονόματα σ' ένα καπέλο και τραβάς το όνομα αυτού που θα δεχτεί το δώρο σου. Η Βέρα έλπιζε να της τύχει ο Τσάρλι. Ένα μπουκάλι ούίски θα ήταν και γι' αυτόν μια χαρά. Τελικά όμως τράβηξε απ' το καπέλο το όνομα της Χόλι. Η Χόλι βαφόταν και φορούσε άρωμα και κομπά ρούχα, ακόμα και στη δουλειά. Τι θα μπορούσε να διαλέξει η Βέρα για τη Χόλι; Έτσι, όταν χτύπησε το τηλέφωνό της, βρισκόταν στο πο-

λυκατάστημα Fenwick, ιδρωμένη γιατί δεν είχε βγάλει το μπουφάν της και περικυκλωμένη από κομψούς, αστραφτερούς ανθρώπους, έτοιμη να το βάλει στα πόδια. Στην άλλη άκρη της γραμμής ήταν ο Τζο Άσγουορθ. Αν τον είχε μπροστά της, σίγουρα θα τον φιλούσε.

«Τι έχουμε, Τζο;» ρώτησε σχεδόν τραγουδιστά. Μια πωλήτρια με άσπρη ποδιά την κοιτούσε καλά καλά, ενώ πάστωνε με μέικ απ μια μεσήλικη κυρία σκαρφαλωμένη σε μια καρέκλα που θύμιζε οδοντιατρείο.

«Δολοφονία», της απάντησε ο Τζο, και η καρδιά της σκίρτησε ξανά, πριν κυριευτεί από ενοχές· σκέφτηκε ότι το θύμα θα είχε συγγενείς και φίλους. Αυτός ο άνθρωπος δεν είχε πεθάνει για να διασκεδάσει εκείνη. «Μαχαίρωμα στο μετρό.»

«Κανένα καβγαδάκι που ξέφυγε από τον έλεγχο;» Δεν της φαινόταν πιθανό. Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να συμβεί αργά το βράδυ, όχι τόσο νωρίς το απόγευμα.

«Όχι.» Ήξερε τον Τζο αρκετά καλά για να καταλάβει ότι δεν είχαν να κάνουν με μια απλή υπόθεση, και αυτό τη χαροποίησε ακόμα περισσότερο. Της άρεσαν οι περίπλοκες καταστάσεις. Αποτελούσαν πρόκληση. «Είναι μια ηλικιωμένη κυρία. Ήμουν ο πρώτος στον τόπο του εγκλήματος. Όπου να 'ναι έρχονται και από το Εγκληματολογικό.»

«Πες το και στη Χόλι.» Η Βέρα δεν ήθελε αυτόν τον καιρό να ξεχάσει τη Χόλι, που θα μπορούσε να παρεξηγηθεί και να φύγει για τα νότια αν ένιωθε ριγμένη. Σταμάτησε να πάρει ανάσα. Είχε ήδη προχωρήσει σπρώχνοντας τον κόσμο για να φτάσει στην έξοδο, ψάχνοντας στην

τσέπη του μπουφάν της για τα κλειδιά. «Βγάλε και τον Τσάρλι από τον λήθαργό του. Ποιος βρήκε το πτώμα;»

«Η Τζέσι», απάντησε ο Τζο Άσγουορθ. «Η κόρη μου η Τζέσι.»

Της πήρε περισσότερη ώρα απ' ό,τι περίμενε για να φτάσει στον σταθμό του Πάρτινγκτον. Αρκούσαν λίγα εκατοστά χιόνι για να τρελαθεί ο κόσμος εντελώς. Ένα αυτοκίνητο είχε φύγει από την πορεία του στο Μπέντον, κλείνοντας τη μία λωρίδα κυκλοφορίας. Η Βέρα οδηγούσε το Land Rover του Έκτορα, παραβαίνοντας έτσι όλους τους κανονισμούς της υπηρεσίας, γιατί ήταν πολύ παλιό· ωστόσο σήμερα χαιρόταν γι' αυτό. Ο σταθμός του μετρό ήταν κλειστός, αποκλεισμένος με ταινία της αστυνομίας, και κάνα δυο ελεγκτές του μετρό είχαν αναλάβει ρόλο φρουρού, απολαμβάνοντας την κάθε στιγμή εφήμερης δόξας. Είδε από μακριά τον Τζο Άσγουορθ στην αποβάθρα. Ο αρχιφύλακάς της, ο γιος που ποτέ δεν είχε, ο προστατευόμενός της. Και η φωνή της συνείδησής της. Της είχε γυρισμένη την πλάτη, καθώς έπεφτε γύρω του το χιόνι. Φορούσε μαύρο παλτό και μιλούσε στο κινητό. Η κόρη δεν φαινόταν πουθενά. Η Σαλ θα την είχε σίγουρα φυγαδεύσει. Και οι δύο γονείς ήταν ιδιαίτερα προστατευτικοί με τα παιδιά τους. Η Βέρα σκέφτηκε ότι η Τζέσι θα προτιμούσε να μείνει και να παρακολουθήσει τη δράση. Το κορίτσι είχε μια σπίθα που έδινε στη Βέρα ελπίδα.

Έβαλε τις γαλότσες που είχε πάντα στο Land Rover. Δεν ήταν εύκολο –μετά βίας χώρεσαν τα πόδια της– παρόλο που είχε χάσει βάρος. Τα παπούτσια ήταν καινού-

ρια· έναν χρόνο πριν δεν θα της έκαναν με τίποτα. Η αποβάθρα γλιστρούσε, και έτσι η Βέρα προχώρησε προσεκτικά. Αν έπεφτε, θα χρειάζονταν γερανό για να την ξανασηκώσουν. Στο λουσμένο στο φως βαγόνι είδε να δουλεύουν σιλουέτες με άσπρες στολές. Έλπιζε ότι θα ήταν επικεφαλής της έρευνας του Εγκληματολογικού ο Μπίλι Γουέινραϊτ. Δεν μπορούσε να δει το πτώμα και δεν θα την άφηναν να μπει στο τρένο πριν τελειώσουν.

«Τζο!» Ο αρχιφύλακας γύρισε και κατευθύνθηκε προς το μέρος της, ολοκληρώνοντας το τηλεφώνημα και βάζοντας τα χέρια στις τσέπες του.

Πλησιάζοντας η Βέρα διαπίστωσε ότι ήταν κατσουφιασμένος. Μάλλον θα είχε άλλα σχέδια γι' αύριο. Να περάσει τη βραδιά με τη Σαλ και τα παιδιά. Μπορεί και να τύλιγαν τα δώρα, όταν τα παιδιά θα πήγαιναν για ύπνο. Η Σαλ θα ήταν σίγουρα οργανωτικός τύπος. Δεν θ' άφηνε τα χριστουγεννιάτικα ψώνια της για την τελευταία στιγμή. Όμως η Βέρα ήξερε ότι ο Τζο βαριόταν την άψογη οικογενειακή ζωή, παρόλο που ο ίδιος δεν το ομολογούσε ποτέ, ούτε καν στον εαυτό του. Ίσως τελικά αυτός ο φόνος να ήταν και για εκείνον μια σανίδα σωτηρίας.

«Τι έχουμε, Τζο;» Βρήκαν καταφύγιο από την καιρία στο εσωτερικό του σταθμού. Ο Τζο στηρίχτηκε σ' ένα από τα μηχανήματα έκδοσης εισιτηρίων. Το χιόνι ήταν τόσο πυκνό τώρα, που έβλεπαν το τρένο μέσα από μια λευκή κουρτίνα η οποία κινούνταν συνεχώς. Δεν είναι κακό αυτό, σκέφτηκε η Βέρα. Ο κόσμος θα τα έβαζε με τον καιρό για τη διακοπή της λειτουργίας του μετρό και όχι με την αστυνομία.

Η Βέρα άκουγε τον Τζο να της περιγράφει τη διαδρομή από το κέντρο, το ασφυκτικά γεμάτο τρένο, τους αγενείς νεαρούς και τα μεθυσμένα μεγαλοστελέχη. Δεν κρατούσε σημειώσεις σ' αυτή τη φάση. Οι σημειώσεις δεν της επέτρεπαν να συγκεντρωθεί. Ήθελε να φανταστεί τον εαυτό της σ' εκείνο το βαγόνι, ν' ακούσει τις συζητήσεις των επιβατών.

Περίμενε μέχρι να ολοκληρώσει ο Τζο. «Όλοι ήταν ευδιάθετοι, δηλαδή; Δεν έγινε κάτι που θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια έκρηξη χριστουγεννιάτικης τρέλας; Μήπως το θύμα έκανε καμιά παρατήρηση σε κάποιους νεαρούς που έβριζαν ή που είχαν απλώσει τα πόδια τους στα καθίσματα;»

«Όχι, απ' ό,τι είδα και άκουσα εγώ τουλάχιστον. Είχε πολύ κόσμο, αλλά αν γινόταν καβγάς θα το έπαιρνα είδηση. Ακόμα κι όταν σταμάτησε το τρένο και αναγκαστήκαμε να βγούμε όλοι έξω, κανείς δεν διαμαρτυρήθηκε.»

«Τι ξέρουμε για το θύμα;» Αυτή ήταν η αγαπημένη ερώτηση της Βέρα όταν έκανε μια έρευνα. Ήταν κουτσομπόλα, της άρεσε να σκαλίζει την προσωπική ζωή των άλλων. Ίσως γιατί —έπρεπε να παραδεχτεί— η ίδια δεν είχε προσωπική ζωή.

«Οι μόνες πληροφορίες που έχουμε είναι από την κάρτα πολλαπλών διαδρομών της. Κάρτα συνταξιούχου. Κρατούσε τσάντα, αλλά είχε μόνο πορτοφόλι, κλειδιά κι ένα μαντίλι.»

«Λεφτά στο πορτοφόλι;» Υπήρχαν πρεζόνια, σκέφτηκε η Βέρα, που θα μαχαίρωναν και τη γιαγιά τους για να πάρουν τη δόση τους. Αλλά, πάλι, ίσως όχι το απόγευμα, και μέσα στο μετρό.

«Πενήντα λίρες και κάτι ψιλά.»

Αρα δεν ήταν ληστεία. «Τι ξέρουμε, λοιπόν, γι' αυτήν;»

«Ονομαζόταν Μάργκαρετ Κρουκόβσκι και ήταν εβδομήντα χρονών. Υπάρχει μια καταχωρισμένη διεύθυνσή της στο Μαρντλ. Οδός Χάρμπορ 1.» Ο Τζο είχε δυσκολευτεί να προφέρει το επίθετο της γυναίκας.

«Τι όνομα είν' αυτό; Ρώσικο, πολωνικό;»

Ο Τζο κούνησε το κεφάλι. Πού να ξέρει; «Είχε σχεδόν φτάσει σπίτι της», είπε. «Άλλη μία στάση και θα τη γλιτώνε.» Η Βέρα σκέφτηκε ότι ο Τζο ήταν ο πιο συναισθηματικός μπάτσος που είχε γνωρίσει.

«Είδες σε ποια στάση επιβιβάστηκε;»

«Ναι, στο Γκόσφορθ.»

Ένα από τα αριστοκρατικά προάστια του Νιούκασλ. Καμία σχέση με το Μαρντλ ως προς τις κοινωνικές τάξεις και φιλοδοξίες.

Ο Τζο διάβασε τη σκέψη της. «Θα έλεγες πως είναι μάλλον από το Γκόσφορθ, όχι από το Μαρντλ, με βάση την εμφάνιση», είπε.

Η Βέρα το σκέφτηκε για λίγο και αναρωτήθηκε σε ποια κοινωνική ομάδα θα κατέτασσαν την ίδια κρίνοντας από την εμφάνισή της. Άστεγη; Αγρότισσα;

«Πάμε, λοιπόν;» είπε. «Ας δούμε αν περιμένει κανείς τη Μάργκαρετ Κρουκόβσκι στο σπίτι.»

Περίμεναν για λίγο στο Land Rover, έξω απ' το κτήριο. *Ξενώνας της Οδού Χάρμπορ*, έλεγε μια ξύλινη πινακίδα που κρεμόταν δίπλα στην είσοδο. Τα γράμματα δεν διακρίνονταν εύκολα λόγω του χιονιού.

«Φέρνουμε καμιά φορά εδώ τα παιδιά, στην ψαραγορά του Μαρντλ», είπε ο Τζο. «Τους αρέσει. Υποτίθεται ότι σερβίρουν το καλύτερο τηγανητό ψάρι με πατάτες σ' όλη τη βορειοανατολική Αγγλία.»

Η Βέρα είχε κι εκείνη αναμνήσεις από το Μαρντλ. Θυμόταν τον Έκτορα να δωροδοκεί έναν βαρκάρη για να τους πάει στο Κόκετ, μέσα στη νύχτα. Τα φώτα ήταν ακόμα αναμμένα στο σπίτι του φύλακα στο ένα άκρο του νησιού. Ακουγόταν μουσική και φασαρία, μάλλον είχαν στήσει πάρτι εκεί μέσα. Θυμόταν τον τρόπο της μήπως τους πάρουν είδηση, την ώρα που ο Έκτορας είχε ριχτεί στην αναζήτηση αυγών ροδογλάρων. Ο πατέρας της πάντα απολάμβανε τον κίνδυνο. Η Βέρα πίστευε ότι το κίνητρό του ήταν μάλλον ο κίνδυνος παρά η μανία του να κλέβει και να πουλάει αυγά σπάνιων πουλιών.

«Λοιπόν», είπε ο Τζο. «Θα μπούμε μέσα; Πρέπει να πάω και σπίτι μου κάποια στιγμή.»

Η Βέρα έγνεψε καταφατικά και κατέβηκε απ' το αυτοκίνητο, προσπαθώντας να θυμηθεί αν ο ξενώνας υπήρχε την εποχή που η ίδια ήταν παιδί. Θυμόταν τον δρόμο ρημαγμένο, σε άθλια κατάσταση, όμως από τότε είχαν περάσει πάνω από σαράντα χρόνια. Χτύπησε το κουδούνι.

Η γυναίκα που άνοιξε θα μπορούσε ηλικιακά να είναι κόρη του θύματος. Γύρω στα σαράντα. Με μαύρα σγουρά μαλλιά, σκούρα μάτια στο χρώμα του αγριοκάστανου και ευγενικό, σχεδόν επαγγελματικό χαμόγελο. Στη Βέρα θύμιζε νοσοκόμα. Όταν η Βέρα συστήθηκε, η γυναίκα έκανε στην άκρη για να τους αφήσει να περάσουν. «Συμβαίνει κάτι;»

«Τι έχουμε, Τζο;» ρώτησε η Βέρα σχεδόν τραγονδιστά.

«Δολοφονία», της απάντησε, και η καρδιά της σκίρτησε ξανά, πριν κυριεντεί από ενοχές. Σκέφτηκε ότι το θύμα θα είχε συγγενείς και φίλους· δεν είχε πεθάνει για να διασκεδάσει εκείνη. «Μαχαίρωμα στο μετρό.»

«Κανένα καβγαδάκι που ξέφυγε από τον έλεγχο;»

«Όχι.»

Είναι νωρίς το απόγευμα στο χιονισμένο Νιούκασλ και ο ντετέκτιβ Τζο Άσγουορθ βρίσκεται με την κόρη του σε ένα ασφυκτικά γεμάτο βαγόνι του μετρό. Όταν αδειάζει, η κόρη του Τζο είναι η μόνη που παρατηρεί πως μια γυναίκα δεν κινείται... Κάποιος την έχει μαχαιρώσει μέχρι θανάτου. Ένας φόνος σε κοινή θέα –και κανείς δεν είδε τον δολοφόνο.

Αναζητώντας απαντήσεις, η ντετέκτιβ Βέρα Στάνχοουπ επισκέπτεται το Μαρντλ, μια ήσυχη πόλη του Νορθάμπερλαντ. Από την αρχή καταλαβαίνει ότι οι ντόπιοι ξέρουν πολύ περισσότερα απ' όσα λένε· παρότι έχουν επίγνωση ότι ανάμεσά τους κυκλοφορεί ένας δολοφόνος.

Όταν όμως ακολουθήσει σύντομα ένας δεύτερος φόνος, τα επικίνδυνα μυστικά των κατοίκων της μικρής κοινωνίας θα αρχίσουν να ξεθάβονται...

«Οι Σιωπηλοί μάρτυρες είναι από εκείνα τα βιβλία που, μόλις τα ξεκινήσεις, δεν μπορείς να τα αφήσεις από τα χέρια σου γιατί σε καθηλώνουν με τρόπο απίστευτα απολαυστικό!»

–Crime Fiction Lover.com

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-645-9

